

İki Taraf İçin de

J.D. Salinger

Anlatacak pek birşey yok aslında – yani ciddi birşey olmadı, ama biraz komikti yani... Sanki bir ara herkes, Ruthie'nin annesi ve diğerleri bizimle dalga geçecek gibiydi. Hepsi de başta Ruthie'yle benim evlenmek için fazla genç olduğumuzu söylemişti. Ruthie on yedi yaşındaydı, ben de yirmiymdim neredeyse. Tamam, epey gençtik, ama ne yaptığını biliyorsan genç sayılmaz. Kızla aranda herşey yolundaysa. Yani iki taraf için de.

Her neyse, dediğim gibi Ruthie'yle ben aslında ayrılmadık. Yani gerçek anlamda. Tabii Ruthie'nin annesi ayrılmamızı istiyordu, o başka. Bayan Cropper, Ruthie'nin evlenmek yerine üniversiteye gitmesini istiyordu. Ruthie liseyi bitirdiğinde daha on beş yaşındaydı, gitmek istediği okul da onu on sekizine basmadan almıyordu. Doktor olmak istiyordu. Onunla dalga geçerdim. "Doktor Kildare'i aramıştım!" derdim. İyi bir espri anlayışım vardır. Ruthie'nin yoktur ama. O daha böyle ciddi bir tiptir.

Neyse, nasıl başladığını gerçekten bilmiyorum, ama geçen ay bir gece Jake'in Yeri'nde işler tam kızıştı. Ruthie'yle birlikte oraya gitmiştik işte. Bu yıl acayip klas bir yer oldu orası. Neonları kaldırdılar. Daha fazla ampul taktılar. Park yeri büyüdü. Klas yani. Ruthie pek sevmez Jake'in Yeri'ni.

Neyse, size anlattığım o gece Jake'in Yeri tıklım tıkıştı biz girdiğimizde, masa boşalana kadar bir saat beklememiz gerekti. Ruthie hiç beklemek istemiyordu. Sabrı sıfırdır. Sonunda bir masa bulduk, dedi ki bira içmek istemiyorum. Orada öyle oturmuş, kibrit yakıp söndürüyor. Deli etti beni.

"Nedir derdin?" diye sordum sonunda. Sinirimi oynattı bir süre sonra yani.

"Yok birşey," dedi Ruthie. Kibritlerle oynamayı bırakıyor, etrafı kesmeye başlıyor, böyle sanki özel birine bakıyormuş gibi.

"Var birşey," dedim. Onu avcumun içi gibi tanırım. Tanırım yani.

"Yok birşey," dedi. "Beni kafana takma. Herşey şahane. Dünyanın en mutlu kızayım ben."

"Kes şunu," dedim. Alaycı bir hali vardı. "Sana birşey sordum o kadar."

"Yaa, bağışlayın beni," dedi Ruthie. "Ve bir cevap istiyorsunuz. Tabii. Bağışlayın."

Çok alaycı konuşuyordu. Bundan hoşlanmam. Beni bozmaz, ama hoşlanmam.

Derdinin ne olduğunu biliyordum. İçini dışını bilirim onun, her halini filan.

"Anlaşıldı," dedim, "bu gece dışarı çıktık diye surat asıyorsun. Ruthie, allahaşkına, insanın arada bir dışarı çıkmaya hakkı vardır herhalde, değil mi?"

"Arada bir mi?" dedi Ruthie. "Buna bayılıyorum. Arada bir. Haftada yedi gece gibi mi Billy?"

"Haftada yedi gece olmadı," dedim. Olmamıştı ayrıca! Ondan önceki gece çıkmamıştık mesela. Yani Gordon'un Yeri'nde bir bira içmiştik, ama hemen eve dönmüştük sonra.

"Olmadı mı?" dedi Ruthie. "Peki. Kapatalım. Konuşmayalım bunu."

Ne yapmam gerektiğini sordum ona, çok yumuşak bir sesle. Her gece uyuşuk uyuşuk evde mi oturmam gerekiyordu? Duvarlara mı bakacaktım? Bebeğin viyaklamasını mı dinleyecektim? Ne yapmamı istediğini sordum, çok sessizce.

"Lütfen bağırma," dedi. "Hiçbir şey yapmanı istemiyorum."

"Buraya bak," dedim. "Widger denen o deli kariya haftada on sekiz dolar veriyorum her gece iki saat çocuğa bakması için. Neden, sen biraz rahat edebil diye. Çok hoşuna gider sanmıştım.

Eskiden arada bir dışarı çıkmayı severdin," dedim.

Bunun üzerine Ruthie dedi ki bir kere Bayan Widger'ı tutmamı hiç istememiş. Ondan hoşlanmıyormuş. Hatta ondan nefret ediyormuş, öyle dedi. Çocuğu kucağına almasını bile istemiyormuş. Ruthie'ye dedim ki Bayan Widger'in bir sürü çocuğu oldu, herhalde artık çocuk nasıl tutulur biliyordur. Geceleyin dışarı çıktığımızda Widger'ın salonda oturup dergi okuduğunu, çocuğun yanına bile gitmediğini söyledi Ruthie. E ne olacaktı yani dedim, çocukla birlikte beşiğe mi girecekti? Ruthie bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemediğini söyledi.

"Ruthie," dedim, "ne yapmaya çalışıyorsun? Alçağın teki gibi mi göstermeye çalışıyorsun beni?" Ruthie bunun üzerine dedi ki, "Seni alçağın teki gibi göstermeye çalışmıyorum. Sen alçağın teki değilsin."

"Sağol. Çok sağol," dedim. Ben de alaycı olabilirim.

"Sen benim kocamsın Billy," dedi. Masanın üstünden bana doğru eğilmişti, ağılıyordu – ama valla benim suçum yoktu!

"Benimle evlendin," dedi, "çünkü beni seviyordun, öyle demiştin. Bebeğimizi de sevmen lazım, onunla ilgilenmen lazım. Bazı şeyleri düşünmemiz gerek arada bir, böyle etrafta koşturarak olmaz."

Ona çok sakın bir sesle, bebeği sevmediğimi kim söylemiş diye sordum.

"Lütfen bağırma," dedi, "bağırırsan çığlık atacağım," dedi. "Kimse senin çocuğu sevmediğini söylemedi Billy. Ama işine geldiğinde filan seviyorsun. Yıkandığı sırada ya da kravatınla oynadığında."

Onu hep sevdiğimi söyledim. Seviyorum da! Tatlı çocuk, gerçekten tatlı bir çocuk.

"Öyleyse neden evde değiliz?" dedi.

Ben de söyledim. Söylemekten çekinmedim yani. Açıkça söyledim. "Çünkü," dedim, "iki bira içmek istiyorum. Bir hayatım olsun istiyorum. Bütün gün iş peşinde koşturmuyorsun sen. Nasıl birşey olduğunu nereden bileceksin." Söyledim yani.

Ruthie de aklınca komiklik yaptı. "Yani," dedi, "ben bütün gün çalışmıyorum, öyle mi?"

Bak bu iyiydi dedim. O da yeniden kibritleri yakmaya başladı, çocuk gibiydi resmen.

Söylediklerimi hiç mi anlamadığını sordum. Gayet iyi anladığını söyledi, annesinin söylediklerini de anladığını söyledi, evlenmek için çok genç olduğumuzu filan.

Bu koydu bana. İtiraf ediyorum. Yani gerçekten itiraf ederim bunu. Ruthie'nin annesinden söz etmesi dışında hiçbir şey koymaz bana. Annesinden söz etti mi dayanamıyorum. Ruthie'ye ne demek istediğini sordum çok yumuşak bir sesle. "Sırf adam arada bir dışarı çıkmak istiyor diye," dedim. Bir kere daha "arada bir" dersem onu asla göremeyeceğimi söyledi Ruthie. Hep böyle yapıyor, sözlerimi yanlış anlıyor. Bunu da söyledim ona. "Hadi kalk," dedi Ruthie. "Buraya geldik madem. Dans edelim."

Peşi sıra piste çıktım, ama tam o sırada orkestra bize oyun oynadı. "Moonlight Becomes You"yu çalmaya başladılar. Artık eskidi, ama sıkı şarkıdır. Fena şarkı değildir yani. Arabadaki radyoda ya da evdekinde dinlerdik arada sırada. Ruthie bazen eşlik ederdi. Ama o gece Jake'in Yeri'nde çalınan hali pek iyi değildi. Hatta utanç vericiydi. Seksen beş nakarat filan çaldılar ayrıca.

Durmadan çaldılar yani. Ruthie benden bir on beş kilometre ötede dans etti, birbirimize de pek bakmadık. Sonunda kestiler. Ruthie benden böyle bir koptu sanki. Masaya döndü, ama oturmadı. Mantosunu aldı ve çekip gitti. Ağlıyordu.

(Saturday Evening Post, 26 Şubat 1944)

Türkçesi: Cem Akış